

ΑΛΕΞΑΝΔΡΙΝΗ ΤΕΧΝΗ

ΧΡΟΝΙΑ Ε'. ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ - ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 1931 - ΤΕΥΧΟΣ 9^Ο ΚΑΙ 10^Ο

ΑΠΟΨΕ...

Ἀπόψε ἦρθες καὶ στάθηκες σιμά μου
σὰν ἔγειρα στοῦ ὕπνου τὴν ἀγκάλῃ,
ὦ! μακρυσμένη ἀπόκρυφε ἔρωτά μου,
ἦρθες ἀπόψε ἀκάλεστος σιμά μου,
δίχως νὰ ξαίρω πῶς, ἀγάλλι, ἀγάλλι.

Μοῦ κράταες μέσ τὰ χέρια τὸ κεφάλι
καὶ βύζαινες τ' ἀτέλειωτο φιλί μου.
Κι' ἀπ' τὴν ώραία τοῦ ὄνειρου κραιπάλη
σὰν κρῖνο πὺν ἀργολυώνει σι' ἀνθογνάλλι,
φυλλορροοῦσε ἡ πένθιμη ἡ ψυχὴ μου.

Τὸν πόθο σου ὅλο μοῦ εἶχες μεταδώσει
σὰ νᾶμουν σάρκα κ' αἷμα ἐγὼ δικό σου.
Κι' ὥς μὲ τὴν ὥρα πὺν εἶχε ξημερώσει
τὰ χέρια μου τὰ δυνὸ τὰ εἶχα ριζώσει,
περιπλοκάδια γύρω ἀπ' τὸ λαιμό σου.

Σὰν πιὸ καράβι ἐδῶ νὰ σ' ἔχει φέρει
δίχως νὰ τ' ὀδηγáει κανένας φάρος;
Ποιὸ κῦμα νὰ σὲ βοήθησε, πιὸ ἀγέρι,
κ' ἦρθες ἀπὸ τ' ἀπόμακρα τὰ μέρη
τῆς ἡδονῆς ἀτρόμητος κουρσάρος;

Στοῦ ἰδανικοῦ τῆ χώρα σὲ εἶχα μπάσει,
καὶ μόνο μὲ τὴ σκέψη σ' ἀγαποῦσα.
Μὰ ἔφτασε μιὰ νυχτιὰ γιὰ νὰ χαλάση
ὅ,τι μὲ τόση εὐλάβεια σοῦ εἶχα μάσει
στὴν αὔλῃ χώρα ἐκείνῃ πὺν σὲ ζοῦσα...

ΜΥΡΤΙΩΤΙΣΣΑ